

Maskovaný manžel

Autorka: **Patoložka**; Beta-read: **Claire**

Slash, Romance

Drabble povídka s celkem předvídatelným průběhem. Měla být veselá, ale nějak to nedopadlo, takže je spíš taková... nostalgická.

Postavy v tomto příběhu jsou majetkem JKR. Autorská práva k povídce vlastní Patoložka. Tato povídka nebyla napsaná za účelem zisku.

ooOoo

První část (200 slov)

„...dokud vás smrt nerozdělí,“ zaznělo do ticha té místnosti. „Z moci mi svěřené prastarou magií...“

Stál tam. Bez pohnutí. Se zavázanýma očima. A jediným pojátkem s realitou mu byl ceremoniářův hlas a ruka druhého člověka, kterou držel ve své dlani.

Nijak se na tuto chvíli nepřipravoval, nebylo proč. Prostý černý šat, pro něj tolik typický, a splývavé vlasy sepnuté sponou musely stačit. Severus totožnost svého snoubence neznal, ani jeden z nich nevěděl, kým ten druhý je, nebyli si představeni, a jejich jména při obřadu nezazněla. Tak to bylo domluveno. Magie to nepotřebovala a oni svým způsobem... rovněž ne.

Páskou oslepenýma očima neviděl nic. Ale vnímal. Jako ozvěnu mužský hlas, jako šumění moře druhý dech a... tu ruku. S malými prsty, možná chlapeckými, možná dívčími, trochu zdrsňnými praci, možná sportem, možná neustálou manipulací s předměty. Ne, tohle nebyla ruka kouzelníka navyklého používat jen svou hůlku. Prsty té osoby byly štíhlé, trochu se chvěly a byly zvlhlé potem, ale přesto byl jejich stisk pevný, palec lehce přejížděl přes hřbet jeho ruky, asi pro uklidnění, možná pro ujištění, zneviditelněný prsten se mu otíral o kůži a chladil.

Všechno, co Severus vnímal, byla ta ruka a někde v dáli ten hlas:

„...vás prohlašuji za manžele.“

Druhá část (200)

Celý týden se neskutečně vlekl. Učení, známkování, tresty, dohlížení na chodbách, společná jídla, ráno se probudil, večer usínal... neustále se opakující rutina. Stereotyp. Otrava. A... nuda.

Od porážky Voldemorta to bylo stále stejné. *Fádní...*

Ne, nebylo to tak, že by mu chybělo poklonkování, mučení, že by si liboval v boji o holý život, v sebetrýznění nebo bolesti. Ale strávil s pocitem, že musí být neustále ve střehu, dobrou polovinu svého života... a na to si člověk zvykne, stane se to jeho součástí. Jenže co s tím v době míru, na škole plné otravných dětí? Když se vám dokonce i uvalování trestů časem omrzí?

Celý týden se neskutečně vlekl... tedy až do chvíle, než za ním přišla Minerva se svým doporučením: „Měl by ses oženit, Severusi...!“

Šok.

Nevíra.

Odmítnutí.

Severus nevěřil vlastním uším.

Pak o tom ale začal uvažovat. Myslel na to, kudy chodil. Nechtěl se ženit, sdílet s někým lože, osobní prostor, myšlenky, plány a sny, netoužil po kupě dětí jako všemi oslavovaný Potter, a přesto... bylo to svým způsobem vlastně lákavé. Něco, co nikdy nepoznal. Jako chuť zakázaného ovoce v zahradě Edenu.

Když objevil ten inzerát v novinách, bylo to jako blesk z čistého nebe. Zasáhne a už nepustí.

Třetí část (200 slov)

Jediné, co Harry Potter po porážce Voldemorta chtěl, bylo dokončit svá studia, řádně a v klidu. Opravdu v to doufal a opravdu si to přál. Jenže co znamenala jeho přání v porovnání s domněnkami veřejnosti a přáními Ginny, Molly a celého chumlu Weasleyovců? Vypadlo to, že nic. Ať se snažil sebevíc – vysvětlovat, prosit, klít – nebylo mu to nic platné. Molly se jen blahosklonně usmála a Gin se znovu rozhovořila o voláncích a závoji z vílího tylu. A on neměl to srdce udělat něco radikálního. Byli přece něco jako jeho náhradní rodina. Kdyby z nich teď učinil své nepřátele, kdo by mu pak zbyl?

Harry toho měl akorát tak dost, jenže nevěděl, jak z toho ven.

Tedy dokud Hermione nepodotkla něco jako: „Jedině kdybys už ženatý byl. Pak by s tím prostě nešlo nic dělat...“

A Harry ji vzal za slovo a ještě ten den zveřejnil svůj inzerát.

Hledám osobu, kouzelnického stavu, která bude svolná k okamžitému svazku. Svatba proběhne bezodkladně po podpisu smlouvy o anonymitě. K jedinému setkání dojde během obřadu. Nepožaduji splnění žádných manželských povinností. Odměnou bude doživotní roční renta ve výši sta galeonů vyplácená prostředníkem.

A tak se stalo, že se Harry Potter zachoval jako zmizel a Severus Snape jako nebelvír.

Čtvrtá část (200 slov)

Severus bloumal po chodbách, ve tmě a sám. Zase jednou nemohl usnout. A když už se tak stalo, pronásledoval ho ten prokletý sen. Nebyl to obraz události, spíš pocit, vjem, dotek druhé dlaně, svírala tu jeho dobrovolně, pevně...

Už to bylo dávno, co s někým navázal fyzický kontakt, příliš dávno. A teď se díky své pošetilosti svázal s někým, koho ani neznal, koho nikdy nepozná. Ne že by mu to vadilo, nevadilo, samozřejmě že ne, jen kdyby se mu do mysli nevryla ta vzpomínka, tak ostře jako střípky čerstvě rozbitého zrcadla, pořežou vás, až to bolí.

Dotek, hřejivý dotek malé, přesně padnoucí dlaně...

A pak do něj vrazila nějaká neviditelná síla. Přesněji osoba, neviditelná osoba, osoba pod neviditelným pláštěm. Severus zasípal, zaklel a než stačil ztratit rovnováhu, popadl toho opovázlivce za paži.

Nezbedník pod pláštěm vyděšeně ztuhnul, veškerý předchozí vztek z něj rázem vyšuměl. Vytřeštěně zíral do tváře mistra lektvarů, který mu mučivě pomalu stahoval plášť z ramen. Zvedl ruku a pokusil se ho zadržet, pevně objal svaly na mužově paži.

Snape se zarazil, sklonil hlavu k odhalené ruce. Díval se na ni, jako by najednou nevěděl, co se přesně stalo, kdo je nebo kde.

Kvůli té ruce a tomu doteku...

Pátá část (200 slov)

Té noci ho Snape pustil. Neřekl nic, jen uvolnil své sevření, otočil se a nechal ho jít. Prostě jen tak. Beze slova, bez urážek, beze snahy dozvědět se, kým je. A Harry nevěděl, co si o tom má myslet. Nemohl to dostat z hlavy.

Bylo toho na něj předtím moc. Všechna ta pozornost, dotěrnost médií, Ginny a její naléhání. Do začátku prázdnin zbývaly dva měsíce a všichni se už chystali na letní svatbu Chlapce-který-přežil a jeho školní lásky. A on jim najednou řekne, že končí. Že se ženit nebude. Nemůže. Nemůže, protože už to... nejde.

Nerozuměli tomu, nechtěli, nikdo z nich kromě Hermiony. Jenže co zmůže jediná osoba proti tuctu dalších?

A tak jim prostě utekl, schoval se na místě, o kterém věděl, že ho přijme. Do jediného útočiště, které znal. Do Komnaty nejvyšší potřeby. Vytvořila pro něj plno soubojových figurín. A on sesílal kletby tak prudké a mocné, až málem padl únavou.

Schoulil se do klubíčka a chvíli prostě dýchal.

Probudil se až dávno po půlnoci. Opustil místnost, trochu váhavě, trochu roztržitě, velmi nesoustředěně.

Tehdy ho chytil Snape. A Harry měl najednou pocit, že toho muže zná lépe, než by měl.

Možná za to mohl ten jeho zvláštní pohled. Jako by na něco vzpomínal...

Šestá část (100 slov)

Od té doby Snapea sledoval. Při jídle, na hodinách. Zdál se zvláštně tichý, ne takovým tím mrazivým způsobem, spíš posmutnělý, zamyšlený. A pak si muž jednou promnul levou ruku, ne na předloktí, jako za svých aktivních špionských let, ale na kloubech prstů, skoro jako kdyby tam měl...

Harry se zamračil a podvědomě zopakoval ten samý pohyb ke svému vlastnímu prstenu. Jediné připomínce toho, že se ten obřad opravdu odehrál.

Sedával teď sám, nikdo si ho nevšímal, a tak nemusel dávat pozor na své chování. Stále častěji myslel na to, kdo byl ten tajemný muž, kterého si vzal.

Harry Potter začal zjišťovat, že lituje svého požadavku anonymity.

Sedmá část (200 slov)

Severus seděl ve svém oblíbeném křesle, listoval nejtlustším lektvarovým almanachem, který vlastnil, aby se nechal inspirovat na zadání písemných prací pro nadcházející závěrečné zkoušky, a na pergamen si zapisoval poznámky, když se ozvalo tlumené zaklepání. Zamračil se, odložil svazek a rázným krokem zamířil ke dveřím, plášť se za ním poslušně rozevlál.

Stál za nimi Harry Potter. S vlasy ještě neupravenějšími, očima neklidně těkajícíma, tmavými kruhy pod očima. Vypadal ještě ubožeji, než jak se mistr lektvarů sám cítil. A to za sebou jistě neměl tři skleničky toho nejlepší sherry ze Snapeových zásob.

Pozvednul obočí, zpražil ho pohledem, ale na Potterovo: „Pane, mohu s vámi mluvit?“ přece jen ustoupil z cesty. Ačkoliv byl Potter nebelvír, jistě nebude mít dost kuráže na to, aby ho zdržoval nějak dlouho.

Chlapec se vděčně pousmál a vešel do bylinkami a knihami vonící komnaty svého profesora. Zvědavě se rozhlédl, přešlápl na místě.

Snape zavřel dveře, spěšně se usadil do svého křesla a s otázkou v očích se zadíval na svého hosta.

Jenže Harry Potter udělal něco nepředvídatelného. Se zašeptaným: „Omlouvám se, musím to vědět,“ k němu přiskočil, popadl ho za levačku a přešel po ní prsty. Zarazila se přesně tam, kde očekával.

Na zlatém kroužku s vyrytým ornamentem...

Osmá část (200 slov)

„Pottere, co si to dovolujete!“ vyštěkl muž, okamžitě se mu vyškubl a prudce vyskočil na nohy. Mladší čaroděj bolestně zavřel oči a stáhl se, uzavřený ve svých vlastních myšlenkách, jako by ani nevnímal pohled zarývající se mu až na dno duše.

„Já... omlouvám se, pane. Bylo to ode mne nezdvořilé. Už se to víckrát nestane,“ drmolil se o překot s pohledem upřeným k zemi a couval přitom ke dveřím.

Ale Severus byl v tu ránu u něj, mrštný jako zkušený dravec na lovu ho přišpendlil ke stěně a nedovolil mu se ani pohnout. A pak ji zachytil, v jeho zběsile kroužících myšlenkách, vzpomínku na zavázané oči, srdce bušící jako zvon, na rezonující hlas pronášející posvátná slova a ruku neznámého, kterou svíral ve své, ruku s drobnými jizvami na hřbetu, s nerovnostmi a vráskami, s vystouplými žilami, vzpomínku pevně ukotvenou v jeho mysli. Uskočil jako popálený ohněm a vytřeštěně na něj zíral.

„Ukažte ho. Ukažte mi ten prsten!“ nařídil energicky a Harry se beze slova vzdoru podvolil. Sotva slyšitelná inkantace odhalila blyštící se, zdobený kroužek na levém prsteníčku stejně dobře jako ten na Snapeově prstu.

Severus zíral na svého tajemného manžela a nevěděl, má-li se smát nebo plakat.

Zvolil třetí možnost.

Devátá část (100 slov)

V předtuše blížící se katastrofy Harry prostě odevzdaně zavřel oči a přikrčil se. Když ale ucítil na svých prstech dotek té chladivé dlaně, byl to takový šok, že sebou nezáměrně škubnul.

„Takže ty netrváš na manželských povinnostech?“ zašeptal podmanivý hlas blízko jeho ucha.

Harry jen bezmocně zavrtěl hlavou, stále neschopen otevřít oči a čelit svému manželovi.

„Pak bys ale měl vědět, že já ano,“ dodal Snape, nechal svá slova na chlapce zapůsobit, a pak se otočil na patě a zamířil pryč.

Harry otevřel oči právě včas, aby ještě muže zahlédl mizet jedněmi dveřmi z místnosti. Dveřmi, jež zůstaly pootevřené v pozvání...

Část desátá (100 slov)

„Harry Potter se oženil,“ notovala si zvesela Lenka a hopsala přitom Velkou síní jako zajíček na zelené louce. Jahodové náušnice se jí komíhaly kolem hlavy, v dlouhých kadeřích zapletené první květy šípkových růží.

„To není možný!“ vyhrkl Ron a užuž by se mu na tváři začal formovat potěšený úsměv, kdyby nezaregistroval pohled své sestry, který potěšeně rozhodně nevypadal. Spíš šokovaně, zraněně a na pokraji hysterie.

Nebelvíři začali zběsile pokřikovat jeden přes druhého.

„Ten pitomec!“

„Ten zrádce!“

„Až toho grázlíka dostanu pod ruku!“

„Co si o sobě myslíš?“

Vesměs to byly nadávky nevybíravé, až na jednu: „Chytrý chlapec,“ zašeptala Hermiona a usmála se na Lenku.

Část jedenáctá (200 slov)

Sklepení bylo toho času blaženě tiché a Harry si ani neuvědomoval, že by tomu někdy bylo naopak. Vždy mu připadalo tiché. Ale takovým tím nevlídným,

nevítajícím, mrazivým způsobem, který vás nutí vyhýbat se mu obloukem nebo jak by řekli mudlové – *na sto honů*.

Ale teď se něco změnilo.

Už nebylo nepřátelsky tiché, spíš vlídné, uklidňující, jako pohazení na jeho pošramocené nervy. Tohle byl pocit, který nikdy nechtěl ztratit...

Kupa příkrývek po jeho boku se pohnula a vykoukla z nich černovlasá hlava. Zamrkala, zamračila se, a pak se jí na rtech zformoval charakteristický úšklebek. Harry by se možná vyděsil, kdyby nebylo těch očí, tak zvláště, netypicky vlídných. „Jak jste se vyspal, pane Pottere?“

Mladší muž se v odpověď usmál, trochu plaše a nesměle, ale zato od srdce. „Nejlíp ve svém životě...“

Snapeova obočí se vznesla do nebeských výšin, až to vypadalo téměř komicky. „Tak to byl vsutku krátký život. Zřejmě budeme vaše zážitky muset trochu... zintenzivnit...“ zavrňel, než se jeho úšklebek vrátil plnou silou. „Nebo snad trváte i nadále na té pošetilé žádosti o neplnění manželských závazků?“

„Ani omylem!“ rozesmál se Harry zvonivým smíchem, který ustal až ve chvíli, kdy na něj dolehlo štíhlé tělo a velmi výmluvným způsobem ho umlčelo.

Část dvanáctá (200 slov)

Kouzelnický svět propadal panice. Jejich hrdina byl zadaný. Ba co víc – ženatý! Co měli teď všechny ty fanyanky a fanoušci dělat? Kde najít muže svých snů a tužeb, když byl dokonce ženatý i druhý muž, v atraktivnosti hned po Potterovi (vhodný pro takové ty adrenalinu chtivé typy), Severus Snape?

Kouzelnický svět propadal panice a byl by do ní možná zabředl úplně, kdyby si neuvědomil jednu věc – možná teď přišel o své hrdiny, ale stále ještě zbývala spousta jiných, nezadaných mládenců a slečen, a dokonce i těch zadaných, manželství přece není nemoc, nebo ano?

Ginny si našla jiný cíl, Hermiona se začala poohlížet po partnerovi, který by jí byl hoden, a Ron se konečně zbavil své závislosti na košťatech a začal v hlubinách své mysli zkoumat neprobádané hladiny milostných vod.

Takhle by vypadala za vlasy přitažená verze toho, co se následně dělo. Nikdo neskákal z věže, nikdo se nevěšel, kouzelnický svět se nezbortil a ze Zmijozelu se nestala nejsrdečnější kolej v Bradavické škole čar a kouzel. A přesto – když se vše vyjasnilo, když všichni překonali prvotní šok, život šel prostě dál. Jen Harry Potter už nehledal útočiště v Komnatě nejvyšší potřeby, ale někde daleko dál... nebo spíš hlouběji.

V komnatách jistého mistra lektvarů...